

dle §§ 185, 186 a) tr. z., a dovozuje, že ohledně tohoto bodu nebylo tu případu v § 170 odst. I. tr. ř. naznačeného, pro který by jmenovaná svědkyně pod přísahu vzata býti nemohla, že následkem toho měl ji soud nepřisežně slyšeti jen ohledně těch skutečností, stran kterých přisežný její výslech byl vyloučen, v ostatních směrech ale že měla býti slyšena přisežně, aneb, že vyhražena měla býti přísaha svědkyně až po jejím celkovém výslechu. Toto stanovisko stížnosti neodpovídá zákonu. Svědecký výslech jest jednotným processuálním úkonem, ohledně jehož veškerých součástí platí tytéž zákonné předpisy a neobsahuje trestní řád ustanovení, dle něhož by svědek mohl býti slyšen z části nepřisežně, částečně pod přísahou, na rozdíl od čtvrtého odstavce § 152 tr. ř., který za okolností tam uvedených připouští možnost jen částečného výslechu svědka. Odložení přísahy svědkovy až po výslechu přípustno jest dle posledního odst. § 247 tr. ř. pouze za souhlasu obžalobce a obžalovaného a nezakládá ostatně případné porušení tohoto ustanovení důvod zmatečnosti.

Čís. 60.

Výroku o vině na podílnictví nemusí předcházeti právoplatně skončené řízení proti pachateli.

(Rozh. ze dne 14. června 1919, Kr 131/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmatečnou stížnost obžalovaného Ferdinanda F. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Mostě, pokud jím uznán byl vinným zločinem podílnictví na krádeži naznačeným v §§ 185, 186 a) z. tr. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. stěžuje si obžalovaný, že byl pro podílnictví na krádeži odsouzen dříve, než bylo soudně zjištěno, dopustili-li se pachatelé Josef H., Josef O. a František M. krádeže. Slušelo prý se nejprve provést trestní řízení proti pachatelům, pak teprve proti podílníkům. V přítomném případě bylo však provedeno nejprve trestní řízení proti těmto, kdežto při porotním líčení později provedeném byli dva pachatelé krádeže obžaloby sprostěni, proti třetímu pro duševní nemoc trestní řízení zastaveno. Stížnost není odůvodněna. Správné jest, že odsouzení pro podílnictví na krádeži předpokládá zjištění, že krádež byla spáchána. Nesprávné jest však, že nutno vyčkati výroku příslušného soudu o pachatelích krádeže, zde soudu porotního, než lze vynést rozsudek nad podílníky. Soud nalézací jest oprávněn zodpověděti si prejudiciální otázku, byla-li krádež spáchána, sám, nevyčkaje případného výroku soudu příslušného pro hlavní pachatele. V přítomném případě zjistil nalézací soud na základě konstitutů obviněných Josefa H., Františka O. a Františka M. ve spojení s trestním oznámením a svědeckými výpověďmi, že jmenovaní tři pachatelé odcizili v noci na 27. říjen 1918 v pivovare 3 hnací řemeny, z nichž část rozřezané kůže prodali obžalovanému

Ferdinandu F. Na okolnost, že byli pachatelé rozsudkem soudu porotního obžaloby pro zločin krádeže sprostěni, nemůže se obžalovaný s prospěchem odvolávat, poněvadž porotci neuvádějí důvodů pro své rozhodnutí a není vyloučeno, že popřeli otázku viny pouze z příčin subjektivních, a to tím spíše, že se obžalovaní ke krádeži doznali, tedy nikoliv z důvodu, že by spáchání krádeže objektivně nebylo prokázáno.

Čís. 61.

Obcí vydaný poukaz na odběr potravin jest listinou veřejnou po rozumu § 199 písm. d), tr. z. aniž by na tom záleželo, že není opatřen podpisem a pečeti obce.

(Rozh. ze dne 14. června 1919, Kr. I 201/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po veřejném líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu, jímž byla obžalovaná Anna H. sprostěna dle § 259, č. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podvodu dle §§ 197, 199 d) tr. z., a zrušiv v odpor vzatý rozsudek, vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaná padělala poukázku obecního úřadu Ch., oprávnující k odběru dvou dávek masa, a předložila ji při nákupu masa jako znějící na 4 dávky. Přes to osvobodil nalézací soud obžalovanou z obžaloby pro zločin podvodu dle §§ 197, 199 lit. d) tr. z., poněvadž prý poukázka není veřejnou listinou, a nelze mít za to, že obžalovaná bývala si této vlastnosti poukázky byla vědoma, a poněvadž konečně padělání nestalo prý se v úmyslu poškoditi. Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti výroku sprostujícímu důvody zmatečnosti č. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Pokud stížnost vytýká shlediska č. 5 § 281 tr. ř., že pro výrok nalézacího soudu, že nelze mít za to, že by obžalovaná si byla bývala vědoma, že jde o veřejnou listinu, není uvedeno vůbec důvodů, není odůvodněna, neboť rozsudek obsahuje v prvním odstavci zjištění skutkového děje, v druhém odstavci vyjadřuje právní názor nalézacího soudu, že se poukázka nejeví veřejnou listinou, a uvádí pak bezprostředně na to v odstavci třetím, že nelze předpokládati, že by si byla bývala obžalovaná vědoma, že takováto poukázka jest veřejnou listinou; plyne tudíž ze souvislosti, že nalézací soud vedly k tomuto posléz uvedenému předpokladu tytéž důvody, které byl uvedl v předchozím odstavci pro své přesvědčení, že nejde o listinu veřejnou. Zmateční stížnost jest naproti tomu odůvodněna, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. proti oběma ostatním shora uvedeným výrokům soudu nalézacího. Dle § 292 c. s. ř. dlužno pokládati za veřejné listiny takové listiny, které byly zřízeny veřejným úřadem v mezích jeho úředního oprávnění v předepsané formě. Dle cís. nař. ze dne 10. října 1914 č. 274 ř. z. byla vláda zmocněna, nařízením vydávati potřebná opatření k zásobování obyvatelstva. Též může býti obcím dle čl. 1 odst. 2 uloženo, aby při provádění